

Bucură-te, că ești viu!

Nicu Hăloiu

Bucură-te, că ești viu!

...

De scrii, tu crezi că ești poet,
Dar n-ai nimic de fapt a spune
Și-n singura-ți dimensiune
Crești prea încet și incomplet!

...

Privești la alții în grădină,
Certându-i pentru cum cultivă,
Dar judecata-ți relativă
Nu e mai plină de lumină!

...

Ce-ai tu cu-acela care scrie
Așa cum poate,-așa cum crede,
Sau crezi că-n ce scrii tu se vede,
C-ar fii mai multă poezie?

...

Poeți în viață-s foarte rari,
Din ei, puțini sunt corifei,
Tu dacă scrii, chiar crezi că pari
A fi vreunul dintre ei?!

...

Mai bine nu mai critica,
Întoarce-te spre versul tău,
Chiar dacă altul scrie rău,
Tu, vezi-ți de treaba ta!

...

E greu să fii astăzi poet,
De ce nu-i lași pe alții-n pace?
Ce se petrece, n-ai ce face?
Mai bine crești cum poți, încet!

...

Pe toți ceilalți care scriu,
Bucură-te că-i citești,
Și dacă-n lumea ta tu crești
Bucură-te, că ești viu!